

Szöllősi Zoltán

Hangja az é-nek

Egy hang, hangja az é-nek,
bánatomat ébreszti föl.
Éhes az élet, éles,
hol égve vagy hűlve, de öl.
Bánatomat ébreszti föl.

-

Jeges kaland az égi hegy,
ízetlen érc az éter.
Inkább megy poklon át, ha megy,
lelkem, a tűzben éber.
Ízetlen érc az éter.

-

Régen nem vagyok ébren,
mit látok is, álom marad.
Ében vitrinben érem:
erdőn aranylik át a Nap.
Mit látok is, álom marad.

-

Aszfalton járok vízen,
érzelem bíztat értenem.
Kell most, reményem vigyem,
halak tánca két lábfejem.
Érzelem bíztat értenem.

-

Egyszer édennek érzett
jelenben, gyerekkoromban,
gyermekláncfűből ékszert,
Éva volt épp, kinek fontam.
Jelenben, gyermekkoromban.

-

Évek érvelnek néha,
kölyök még s melyikük öreg.
Volt őseemberi éra,
most Marson pattintgat követ.
Kölyök még s melyikük öreg.

-
Értsd: a föld még alattam,
s édes ég, kék szilvák hullnak.
S alma, mint szív ha dobban
vagy éjjel az égen csillag.

Magamnak

Tekinteted kövön vásik
ellátsz még az utca másik
oldalán a szürke házig
eged is csak ilyen lenne

Egykor amit még szín hozott
hozzák mostan hangok zajok
képzeleted gyakorolod
zörög a fény bádofája

Addig is míg látva jártál
ismerős volt rég a látvány
éber voltál Isten álmán
nem kellett csak emlékezned

Ismerted rég a szerelmet
folytatás volt és nem kezdet
vallanod soha nem kellett
asszonyt szerettél szűzben is

Számos már éved idelent
hatvannyolc vagy hatvankilenc
figyelmeztetőkön cseng a csend
kezdj jövődre emlékezni

De eljön

Van, van semmije a vannak,
árnyékom, hisz látom,
oldalamon jön, hatalmas
magnagyobbodásom.

Át drótkockás kerítésen,
föl a ház falára,
belőlem nő ki sötétén,
lépteimet járja.

Alkony hideg hádeszében
bűnöm ő, a másom,
kell, ha tornácokra értem,
mint sarat, leráznom.

Tudom, könnyű még ez végső
hazaérkezésnek,
bár az este most is eljő –
villanyfénybe lépek.

S ítélet ez már, fázom is,
bent nincs, nincsen asszony,
tüzet gyújtok, mint máskor is,
kályhám sírni hallom.

Lettem, ki magában beszél,
s benne szégyen hevül,
aki emlékezik, de fél,
s hallgat idegenül.

Hajlékom, az ég meg a ház,
nélkülem kész, ha kész,
nekem, bár hitem járta át,
már sosem lesz egész.

Ahhoz, mi van, ami bánat,
még lehessen közöm –
orosz gáz fűti szobámat,
világhálóm szövöm.

Szívem Istenig már nem lát,
keres közelebbit,
embert még s az Ember Fiát
s Máriát, ki földibb.

Legyen, ki értse bűnömet,
hisz van, hiszen hoztam,
szórom még, gyermek, dühömet:
ártatlan a rosszban.

Születésem, mint halálom,
nem akartam, s kértem,
örök létre kelljen vágyom,
s dolgom legyen élnem.

De eljön, tudom, s lesz akkor
semmi is a minden,
Tejútján a lélek trappol,
s boldogít a nincsen.